

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

POLITIKAI UJSÁG.

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Készítőköt véleza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 671.

Felolós szerkesztő:
Biró Pál.

Főmunkatárs:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 10 korona, félévre 5 korona,
negyedévre 2 korona 50 fillér. — Egyes szám ára 10 fillér
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 50
Hirdetéseket a legutányoabb árban közlünk.

Megjegyzések.

II.

Tolesva, okt. 8.

A gazdasági értekezlet emlékirata csak azt sorolja fel, hogy mit kellene tenni Zemplénmegye érdekében a miniszternek. Itt megállapodik s lejjebb már nem megy.

Pedig hát a miniszterek igen nagy urak és igen messze vannak. Meg aztán ő hozzájuk hatványt vármegyéből küldözgetik folyton az emlékiratokat, hogy ilyen meg amolyan jótéteményre, segítségre volna a vármegyének szüksége. Valamennyit persze hogy nem teljesíthetik, kedvezni meg a többi rovására egyiknek se akarnak, hát inkább nem teljesítik egyiket se. Ugyis van elég dolguk, amit muszáj teljesíteni, mert nem magyar vármegyék kéri, hanem Bécs.

Hát igen platonikus értékűek az ilyen kormányhoz küldözött emlékiratok. Legfeljebb jön rájuk egy-egy udvarias válasz, hogy a miniszter tanulmányozni fogja az ügyet s aztán marad minden úgy, ahogy volt.

Azért sokkal okosabb lett volna, ha a miniszternél kisebb urakkal is szóba áll az emlékirat. Azoktán könnyebben meghallanák s inkább is teljesítenék a kívánásokat, mint a »magas« kormány.

Én például, ha az emlékirat szerkesztőinek vagyok, így folytattam volna a memorandumot.

Az alispán. A vármegyei alispán urat felkérni javasoljuk, hogy hajtsa és hajtassa végig szigorúan a községi törvénynek a település-

ről intézkedő 15. §-át s a belügyminiszternek erre vonatkozó 1888. évi 54091. számú rendeletét. Nevezetesen:

Az újévkor megejtendő népszámlálással kapcsolatban irassa össze a vármegye valamennyi községében pontosan és lelkiismeretesen azokat az egyéneket, akiknek magyar állampolgársága s otantani községi illetősége nem kétségtelen.

Azután utasítsa szigorúan az előjáróságokat, hogy az ilyen egyéneket rögtön szólítsák fel a lakhatási engedélyért 8 nap alatt való folyamodásra. Ha nem folyamodnak, azonnal jelentsék a főszolgabirónak, aki a miniszteri rendelet 6. §-a értelmében az illetőket rögtön távolíttassa el. Ha pedig folyamodnak, hassanak oda, hogy a képviselő testület csak olyanoknak adjon lakhatási engedélyt, akikről kétségtelen, hogy magát s családját a község s a lakosok terhelése nélkül állandóan fenntartani képes, tehát akinek egy család fenntartására elég nagy tehermentes földbirtoka, készpénze vagy szolid üzlet van. Akikről ez nem feltétlenül bizonyos, azoktól könnyörtelenül tagadják meg az engedélyt s intézkedjenek eltávolításukról. Ha pedig a képviselőtestület részrehajlásból, titkos befolyások folytán az engedélyt mégis megadná, a bíró, vagy a jegyző felelőzesse meg ezt a határozatot.

Tavasszal pedig tegyen az alispán ur a vármegyében egy körutat s győződjék meg személyesen, hogy pontosan végrehajtották-e

minden községben a rendeletét. A mulasztókat vonja szigorú felelősségre.

Igy egy sepréssel legalább félig-meddig meg lehetne tisztítani a vármegyét attól a népsalaktól, amelyet elég bűnös könnyelműséggel bebocsátottak Galiciából s amely egyik legfőbb oka a nép romlásának.

Azután felkérendő lenne az alispán ur, hogy kezdjen egy nagyszabású akciót a népek az uszorsások kezéből való kiszabadítására. Nevezetesen:

Doboltassa ki minden községben, hogy mindenki, aki valakinek pénzzel vagy mással tartozik, jelentse be a tartozását a község házában s adja be minden arra vonatkozó írását.

Az így egybegyűlt adatokat adja ki tanulmányozás végett a megyei ügyészségnek, vagy arra vállalkozó s ahhoz értő embereknek, pl. ügyvédeknek.

Ha aztán egyes kölcsönösseteknél uszora nyomait találják, azonnal adják át a kir. ügyészségnek a bűnös megbüntetésé végett.

Ha pedig nem állapítható ugyan meg az uszora vétsége, de még is terhesek a kölcsön feltételei, adják ki a főszolgabirónak, hogy igyekezzenek az illetők számára hitelzövetkezettől, vagy máshol olcsó kölcsönt szerezni s avval a terhes tartozást konvertálni.

Igy lehetne könnyű módon, kevés munkával és gyorsan megmenteni a népet legalább jelentékeny részétől azoknak a terhes, sokszor uszors kölcsönöknek, amikből kilábolni másképp

nem bír, s amik a kisgazdának gazdasági halálát okoznak.

A főszolgabirók felkérendők, hogy ezekben az akciókban buzgón segítkezzenek az alispánnak, mert ezzel többet használnak, mint száz-ezer akta elintézésével.

Ezeket is, meg ezer más egyéb hasznos dolgot meg lehetne s meg kellene csinálni itthon is, minden felsőbb beavatkozás nélkül is. Nem kell ahhoz mingyárt Egan Ede, hogy a népen segítsünk. Elég egy kis jóakarát és erős elhatározás a hatóságokban.

Ne tátsuk a szánkat mindig a felülről szálló sült galambra, de tanuljunk a magunk lábán járni.

Buza Barna.

Sátoraljaiújhely, október 10.

A zempléni főispánság kérdésében a Magyarország különös elszívettel szállítja a kacsákat. Ha az egyik nem tetszik a közvéleménynek, rögtvest nélkülödtja a másikat. Ime a multkori kacsá után új hirt tálat fel a mai számban:

Sátoraljaiújhelyről írják lapunknak: Mint már több ízben, úgy most ismét elterjedt az a hír, hogy Molnár István, Zemplénmegye főispánja nyugdíjba vonul. Hogy igaz-e ez az »oniditja«, — azt a jövő fogja megmutatni. De mivel ez alkalommal erősebben tartja magát a hír, mint az előző esetekben, tehát megindultak a főispán-utód-kombinációk is. Sokan vannak, akik arra látják elérkezettnek az alkalmat, hogy Wicsmándy Ödön, Zemplénmegye főjegyzőjének elégtétel adassék azért az igazságtalansáért, mely vele a letűnt rendszer alatt történt. Hogy mennyire érdemes ezen állásra és mennyire van rá hivatottsága, ahhoz nem kell kommentár! Egyszerűen vissza kell tekinteni azon

TÁRCA.

Az új közös temető.

A „Felsőmagyarországi Hírlap“ eredeti tárcája.

Írta: Id. Bajusz József.

Ujhelyiek! milyen más lesz most a temetéstek! Akik az új temetőbe (Ha ugyan?) elértek . . .

Eddig ingyen halhattak meg Atyáink, a földet, Amelybe hamvaik tették Fízetni nem kellett.

Mig most a halottas-házra Egy új teher hárul, Ha a szülők sírja árát Szedik az árváktól! . . .

Eddig itt volt a temető Az ember szájába És kikísért urat, szegényt Minden jó barátja . . .

Megnyugtató volt a tudat A »halottjelct«-re, Hogy legalább temetésén Számíthat emberre! . . .

De hogy lesz most? vegyük, tesszem: A Kossuth-utcából Indul ki egy — jó közepes — Temetés — gyászszókból . . .

Elindul a gyászközönség — »Dehogy Bányácskára!« Nem a lelke! — jóval közel A »cepre farkára!«

Pincék mellett, szőlők között, Szép keleti lejtő, A várost uralgó fensík — Ott lesz a temető.

Utközben, a »Moecárkában« Viharágyu telep. — Átellenben a toronyi Szóllőknel látsz ílyet.

Temetőknél, az utolsó — Hires — póltra koremsa, Ahol — még élt — némely halott Sok bort s pénzt kionta! . . .

E mellett a »Simko villa«, — Hol annyi jó barát Élt, vígadt — hajdanában! De már halálra vált! . . .

Megindul hát — hangya módra, A nagy gyászközönség . . . De már a megyéhez előtt Kezd oszladozni szét, —

Egy része így gondolkozik: »Szép az a kegyelet! . . . De a megye elsőb, (betér) — Halott! Isten veled!«

Másik része meg oldalt csap, — »Bock«, »Casinók« és »Rein«, A »Központi« — sokat elnyel: Kártya, fagyalt, bier, wein . . .

Mindig vékonyabb lesz a menet, — A gyászcsalád marad, Az ur kocsin, szegény gyalog — A cél felé halad . . .

Papod majd a cerkó előtt — Részvétet mutatva — Beszentel, vagy még meg is áld! — Elereszt utadra! . . .

Szerencsés lesz az a halott, Ki borult időbe Érkezik meg és vonul be Majd a temetőbe.

Mert ha akad egy orátor, Ki a sírnál rágyujt S a »moecárkán« éppen akkor Sütik el az ágyut.

Igy szól: »derék, jó polgár volt!« — Viharágyu hangja

Tovább viszi, — Toronya is Kétszer visszaadja! . . .

Vagy ha éppen úgy történik, Hogy a »torzás alján« Majális lesz és rá huzza Az uton a cigány

A ropogóst, — a sírásók — Milyen kedvre gyúlnak! Ott a poltrán — hevenyében — Tán még tust is húznak?!

Annyi biztos, hogy mikor már A sírt bekaparták A sírásók, felkeresik Azt a »poltra kocsmát« . . .

Ott találják a »reservát«, Mely addig nyomozta A temetést és annak ez Áldozatot hozta! . . .

Öblítik a büt kareossal, — Felnézve a hegyre: »Aki meghalt, az nyugodjék!« . . . — Köszöntgetik egyre . . .

Ily helyzetben s viszonyok közt Kimondani helyes: Hígyjétek el, hogy meghalni, Már most nem érdemes!

önfeláldozó és szakértő tevékenységére, melyet 25 évig mint megyei tisztviselő kifejtett. Abban az időben egy alkalommal meg lett kénytelen fősínpáncsal, de akkor, mint a volt nemzeti párt egy tántoríthatatlan oszlop tagja, politikai pártállásával (melynek később áldozata lett) össze nem egyeztethező tartotta annak elfogadását. A füző alkalmával azonban ő is belépett Apponyiékkel együtt a szabadelvű pártba s így most sokan biztosra veszik a kinevezést.

Ebben a kérdésben a *Pesti Hírlap* hétfői száma a következőket írja:

„Volt szó arról, hogy Molnar István Zempléni megye főispánja állásától megváltik s hogy utóda Mailath József gróf lesz. Mint nekünk jelentik, e híresztelések nagyon is céltalanság és pro domo beszélnek. Tény az, hogy Széll kormányra jutásakor, mint szokás, Molnar is felajánlotta lemondását, de Széll határozott és sokszor a legmelegebb hangon kifejezett óhajára megmaradt állásában. Előrehaladt kora azonban már a nyugalomra parancsolja s ezért a jövő év májusában, tehát a választások után nyugalmába megy. Szó sincs s nem lehet arról hogy utódjá Mailath József legyen. A grófnak klerikális irányzatú működése az erősen liberális megyében mind nagyobb ellenszenvvel találkozott, mely a megye legutóbbi közgyűlésén meg is nyilatkozott. Mailath gróf főispániságáról már azért sem lehet szó, mert e megye mértékadó köréinek meg van a jelöltje és pedig gróf Andrássy Sándor, a megyei gazdasági egyesület elnöke, ki hasznos működésével köztetszéknek örvend s kinek jelöltsége a legilletesebb helyen is kedvezően fogadtatt.

Tojástánc.

— Reflexiók a gazdakongresszusról —
Sátorajrajhely, okt. 9.

Előrebocsátjuk, hogy a pangó kereskedelem, keservesen tengődő iparunk, a pusztuló közép-birtok s a kivándorlásban sínylő parasztság bajainak orvoslását hazafias kötelességnek tartjuk és nagyrészen egyetértünk a Kassai gazdakongresszus irányával. Már csak azért is, mert régi óhajunk, hogy a modern szükséghez mérten a politika realitáiból kérdésekké, s foglalkozzék, nevezetesen a közgazdaságiakkal. Ne csak mindig zab-hecceségek!

Amde egész valójában nem helyeseljük azt a módot, amelylyel ezek a közgazdasági kérdések a Kassai formában felszínre kerültek. És ha eleinte egyedül maradtunk is ezzel a véleményünkkel, ki merjük mondani, hogy az *Önge vezetése mellett veszedelmében látjuk a megoldást*. Veszedelmében azért, mert a megoldás punctum saliensében, a vámpolitikában és még odább az adózási rendszer körül a kis- és középbirtok valamint a latifundiumok közt óriási elválasztó mélységet látunk tángítani.

Ime, miféle esodálatos ügyességgel tudta ez a kongresszus bizonyítani, hogy ő lelken viseli a kis- és középbirtok érdekeit míg a végén kiültek, hogy ez az egy napos kongresszus csak egy mesteri tojástánc volt, amelylyel a hálistennek folyton gazdagodó latifundiumosok a maguk érdekeiről még sem tudtak önfeláldozóan elengedni valamit, ami egyedül képes volna a nép és a középosztály rossz sorsán segíteni. Ime a vámpolitika kérdésénél nyíltan bevallották, hogy ők az Ausztriával való vámközösséget fentartandónak tartják. Ez ezt el is fogadták.

Értjük, mert a nagybirtok a maga tízezer métermázsányi gabonakészletével, minden koronányi árhullámzás mellett veszedelmének van kitéve. A nagybirtok tehát fázik a gazdasági függetlenség pusztá gondolatától is. A paraszt, aki éppen annyit buzát termel, amennyit elfogyaszt, nem fél az önálló vámtérről. A középbirtokos, akinek van egy pár ezer métermázsányi termelési feleslege, bele tudna törődni abba a kockázatba, amit az átmeneti

időben a gazdasági különválás a gabonáinak alakulásának terén okozhatna. Világos tehát, hogy a középosztály helyzetének javítása körül a nagybirtokosok éppen nem tehetnek szolgálatokat. Azt elismerjük, hogy ők a bajok előnyomulól veszedelmüket átlátva segíteni szeretnének azokon, mert hisz ezt kívánja a saját érdekük. De ezt nem teszik ösztönök, hanem akkor, amikor kategorikusan eltele vannak a gazdasági különválásnak.

Hát akkor mi a főszekes fülemilőnek regélnék ők iparról és egészséges kereskedelemről? Jöjjenek már egyszer tisztába azzal, hogy ezt az Ausztriával való gazdasági közösséget megcsinálni nem lehet. Addig pedig hangzatos frázis lesz minden szavuk, amely a középosztályt ipari és kereskedelmi pályára serkenti.

De egyébként is, miképp egyeztethető össze a tiszta józan és politikájával, hogy azokra bizzuk a középosztályt sorsát, akik a mai adózási rendszer megváltoztatásába nem akarnak kemény marokkál hozzáfogni, mert a mostani adórendszer fenntartása valóságos prémium a nagybirtoknak és égbeköltő igazságtalanság a kisebb existenciák irányában. Az egyetlen földadó a közterheknek aránytalan nagy részét hárítja át a közép- és kisbirtokra és mód nélkül kevel a latifundiumoknak. A fogyasztási adók pedig, mintha csak oly célból konstruáltak volna, hogy mennél jobb dolguk legyen a nagy uraknak s mennél gyöngyértelenebb sarcoltassék meg a kisbirtokosoké. Miért nem szűrte le a kongresszus azt az eredményt, hogy az egyenlő teherviselés szociális igazságtalanság s hogy a progresszív adózással kell annak helyére lépni? Nem hallottunk egy hangot sem arról, hogy ezt az adóreformot epedve várja a gazdaközönség. Azért, mert a nagybirtok irtózik tőle, még talán jobban, mint az — haui finance-tól?

Elhiszem meg ezerszer is, hogy a gazdasági nyomor okozta forrongást érzik az ingatlan nagytké grand-seigneurjei. De a hazaszeretettel teli frázisokban nem tudok himni addig, amíg végeredményben csak azt hallom, hogy a középosztályt figyelmeztető — önző kacérokodással — a függetlenségi eszmék szelvényeiből akarja elcsábítani. Zengzengés mával, amelyben több a *felelem*, mint az *öszintéség*.

Egyébként tudósítanék a következő:

*
Kassa, okt. 8.

A kongresszusi tagok legnagyobb része már vasnap este érkezett Kassára. A vendégek unnepeles fogadására a pályaudvaron megjelentek az abauj megyei gazdasági egyesület tagjai, akiknek nevében gróf Hadik János fogadta a vendégeket. A rövid üdvözlő beszédre gróf Károlyi Sándor válaszolt. A bevonulás után a Salkház-szálló étteremben ismerkedési estélyre gyűlekeztek a tagok.

Másnap, hétfőn, délelőtt 9 órakor kezdtek meg a hat pontból álló napirend tárgyalását. A kongresszuson, melyen több mint huszontól megyei gazdasági egyesülete képviseltette magát, többek között jelen voltak: Gróf Károlyi Sándor, Desseffy Aurél, Forstner Géza, gróf Almásy Imre, Makfalvy Géza, Szentiványi Árpád, Naljai Izidor dr. miniszteri kiküldött stb. stb.

Gróf Desseffy Aurél elnök megnyitó beszéde után Bajnóczik Sándor indítványozta, hogy az agrárügyes Scéll Kálmán miniszterelnököt és Daranyi Ignác földmívelésügyi minisztert üdvözölje. Az indítvány elfogadása után a napirend első pontja, gróf Mailath József előadása következett: *A középosztály és a nép-ről*. Azzal kezdte, hogy társadalmi és gazdasági viszonyaink nem megnyugtatók. A mezőgazdaság beteg, mert ha a gyökér beteg, megszínly az egész fa. Ha a mezőgazdaságunk baját orvosolni akarjuk, azt mielőbb meg kell tennünk. Hogy politikai és társadalmi életünk nem egészséges, arról tanuságot tesznek a magyar hátsóságok, melyek a *kivándorlást* tetlenül

uzsák. Ennek a bajnak alapja a produktív osztály teljes tönkrementése Magyarországon. A társadalmi tagozatok közt csak akkor egészséges az arany, ha a produktív osztály erős. *Már pedig van-e erős osztály?* Csak volt, de már nincs. Nalunk mindenki magasabbra vágyik, mint a mi. Mindenütt hiúságot, stréberséget látunk. Késztelen, hogy bomlasnak indul az egész társadalom. A vezető embereknek az legyen a főterekvésük, hogy egészséges középosztályt szervezzenek. Majd ha a hivatalok túl lesznek zsufolva, akkor majd az emberek is tudatára jönnek, hogy az agrárszelmek felé kell térni a társadalmat. Szólo agrárista, de nem tudja elválasztani a hazaszeretetet a föld szerzetétől. Ha az idegen kéz ellen irányuló mozgalmak van is jogosultsága, ügyelni kell, hogy többet ne artsunk, mint amit használunk. Kifejté ezután a pusztulás okait s úgy találja, hogy 1848 után a gazdasági viszonyok átalakultak, a gazdasági elcsigvétel, szervezeten s könnyelmű volt s ez okozta pusztulását. Ezekkel szemben a tendők a következők: a hitel rendezése, az örökösödési rend megváltoztatása, a nevelés kérdése, főleg pedig a szövetkezetek létesítményeinek kérdése. Ezek volnának a legfontosabb feladatok. A fogyasztási szövetkezetek esakis az irrealis, az uszora elen indítják meg a harcot és a kereskedelem kinövésait akarják lenyesni. Akiben az önfentartás erősebb, az küzd, ezt megengedi a törvény. A középosztálynak kell kezébe ragadni a vezérszerpet, mert csak így kelthet maga iránt bizalmat a gyenleken. Ezt is meglehet teremteni. Állítson fel az állam minden községben hivatást, ahol minden komoly munkát és szórakozást megtaláljon a nép. Alakítsanak fogyasztási szövetkezeteket, házi ipart. 48 óta a viszonyok megváltoztak, a fejlődés örökös küzdelemmel jár. A XX. század feladata a középosztály megmentése. Ne szégyelje a középosztály a munkát; ha önmagában gyenge, akkor szövetkezzék, mert mindig csak a becsülettel munkával lehet megteremteni a boldog családi otthon. A középosztály ne akarjon hirtelen vagy a más kárára meggazdagodni.

Mailath gróf beszédéhez hozzászóltak elsősorban Kodolányi Antal, aki azt indítványozta, hogy a kongresszus Mailath gróf előadása kapcsán a gazdaközönségnek ajánlja figyelmébe a gazdakörök alakítását. Azután dr. Horváth János az iparosztályról, Bernáth István a közegészségről és Mocsáry Sándor hazafias bérlőosztály alkotásáról beszélt.

A kongresszus áttért mihamar a napirend második pontjára, a *középosztály neveléséről*. Bajnóczik Sándor előadó helyteleníti azt a felfogást, hogy a középbirtokos osztály fél társadalmi állásának leginkább megfelelő foglalkozás; a saját birtokán való gazdálkodás vagy az állami és megyei közszolgálat.

Nagy figyelem kísérte gróf Károlyi Sándornak a *középosztály vezető szerepéről* szóló beszédét. Főszóalásának célja — ugymond — azoknak a bajoknak a kijelölése, melyek a kis- és középbirtokos osztályt nyomják. Keresni akarja azokat a módokat, melyekkel e bajok elnyithetők. Élénk színekkel eszteli aztán a mezőgazdaságban, házakban és iparban leköltött tőke helyzetét. Érinti a visszaéléseket s annak a nézetének ad kifejezést, hogy a sok tekintetben diszkreditált szabadság érdekében szükséges az elfeledett egyenlőségnek és testvériségnek minél nagyobb nyomtatékot szerezni.

Szenzációs és némileg zavaros hatást ért el *Mercy* Lajos volt országgyűlési képviselő, aki az örökösök pusztulását és hanyatlását okolja a gazdasági karosodásért. Valamikor reggen, Magyarországot lovagias nemzettel tartották, mert ha becsülettel adta zalogba, megváltotta azt még halála arán is. Mit látunk ma? Az ipart és mezőgazdaságot — mint Bartha Miklós írta egy helyen — fölfalja a kereskedelem. Ma a kereskedelem játszza azt a szerepet, amit nagy halak a kis halakkal tesznek. A kereskedelem az

az elvet hirdeti, hogy a cél szentesíti az eszközöket és sokszor minden tisztesség és becsületlenség hűján arra igyekszik, hogy legyűrje a gazdaságot.

A kongresszus negyedik pontja *György Endre* előadása volt a *magyar gazda hiteléről*. Előadó szükségessé tartja, hogy a jelzáloghitel mellett még a járadékhitelt is behozzák ama adósságok fedezésére, melyek birtokszerezés céljából költöttek.

Ezzel kapcsolatban *Balogh Ernő* egy tervezetet terjeszt elő, mely szerint a magyar gazdak alakítsanak egy országos hitelszövetkezetet, amelynek keretében *biztosítási, értékesítési és fogyasztási* szövetkezetet létesíthessenek.

A tárgysorozat ötödik pontjaként *Makfalvy Géza* tartott előadást a birtokminimum örökösödéséről, amelynek kapcsán a következő határozati javaslatot terjesztette elő:

A gazdaközönség felhívatik hogy a földbirtokok elaprózásának, a kivándorlásnak és az eladósodásnak okait tegye alapos tanulmány és vita tárgyává és vitassa meg a következő kérdéseket:

— Az örökösödés mily alapelvek alapján szabályoztassék; fentartandó, eltörölendő, vagy módosítandó-e a törvényes osztályrés intézménye; milyen külön törvény rendelkezék az ugynevezett parasztbirtok megmentése felett; miképpen szabályoztassék a telepitvényi birtokokban való örökösödés; miképpen szabályoztassék az idegeneknek a magyar földbirtokban való részesedése; a hitbizomány intézménye fentartandó, eltörölendő vagy módosítandó-e; szükségesek-e a birtokminimumot meghatározó törvények és ha igen, milyen alakban?

Ha a gazdaközönség e kérdéseket alaposan tárgyalta és minden kérdést alaposan megvilágított, akkor tegyen arról annak idején az új gyűlésen jelentést.

Most áttért a kongresszus legfontosabb álláspontjára az ezental követendő vámt- és kereskedelmi politika fejtegetéséhez.

Gróf *Zselensky* a vámszövetkezet Ausztriával fentartandónak tartja, de csak úgy, hogy e mellett képesek legyünk bizonyos általunk meghatározandó iparágakat itthon fejleszteni és benyújtja a következő határozati javaslatot:

Mondja ki a kongresszus, hogy: olyan minimális és maximális vámtételekkel ellátott autonóm vámtárral alapuló vámtételeket követel, mint amilyeneket javasolt a mezőgazdasági egyesületek követségi nagygyűlése, megjegyezvén, hogy az iparvámok mérvének megállapítását az ipari körökre bizza, mert vámt- és kereskedelmi politikánkat nem frázisként, hanem ösztönként, a nemzeti termelés alapjára kívánja fektetni, úgy a *mezőgazdaság* mint az ipar érdekében;

Ausztriával a vámszövetkezetet fenn óhajtja tartani, de csak úgy, ha a szövetség keretén belül lehetővé tétetik a magyar ipar fokozatos fejlődése; követeli a földzetenle határidőzeti játéknak rövid időn belül letehetlenné tételét.

Ennek a határozati javaslatnak 2. pontja kapcsán nagy vita indult meg, amelyben résztvettek *Ujron* Zoltán, *Mercy* Lajos, gróf *Károlyi* Sándor és még többen. *Zselensky* gróf magyarzata után a kongresszus a javaslatot *nagyon* tette.

Ezzel a kongresszus befejezte a tanácskozásait.

A MEGYE ÉS A VÁROS.

— **Kinevezések.** Zempléni vármegye főispánja *Bajnos* Zoltán végzett joghallgatót s *Székely* Aron ügyvédjelöltet közgazdasági gyakorlonkka nevezte ki és utóbbi e minőségben Zempléni vármegye tiszt ügyéségehez osztotta be.

— **Kirandulás.** A megye főispánja *Lehotsky* Ödön központi irnokot *Gortway* Aladár szerencsi szolgabíró helyettesítésére kirendelte.

— **Közgazdasági bizottsági ülés.** Zempléni vármegye közg. bizottsága tegnapi délelőtt tartotta rendes havi ülését.

1272—1900. V. sz.

Árverési hirdetemény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. törvény 102. §) paragrafusára értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a sátoraljai helyi kir. járásbíró 1900. évi V. II. 4811. számú végzése következtében Dr. Kellner Soma ügyvéd által képviselt Dr. Kellner Armin homonnai lakos javára (Ocskay László sátoraljai helyi lakos ellen 740 korona s járulékaival erejéig 1900. évi július hó 26-án fogantatott kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 2077 koronára becsült következő ingóságok: gyorsajtó, árványok, papírok, irkák stb. nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a sátoraljai helyi kir. járásbíró 1900. évi V. II. 480—2. számú végzése folytán 750 kor. tőkekötvetelés és eddig összesen 60 kor. 96 fill. ben bírálag már megállapított költségek erejéig Sátoraljai helyben alperes fizeteliséggel leendő eszközökre 1900. évi október hó 12-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőknek, szükség esetén becsáron állul is el fognak adni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felül foglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik. Kelt Sátoraljai hely, 1900. szept. hó 17.

Gosztonyi Alajos,
kir. bir. végrehajtó.

Csödtömög eladási hirdetemény!

Vb. Beliczky István szerencsi bej. kereskedő csödtömögéhez tartozó, a csödtőlárba 1—402, 405—415, 424—460 tétel számok alatt beletárolt fűszer, szeszes italok, vegyes bolti berendezés és állványokból álló 4079 kor. 98 fillérre becsült áruraktár zárt a. nlati verseny útján eladatik.

Azok, kik ez áruraktárt megvenni óhajtják, írásbeli ajánlataikat zárt borítékban legkésőbb 1900. évi ok-

tóber hó 24-ének déli 12 órájáig a becsár 10%-ának ovadékként való egyidejűleges letétele mellett az alulírt tömög gondnoknál benyújthatják.

Az ajánlatok 1900. évi október hó 24-én d. u. 3 órakor fognak Szerencsen ügyvédi irodámban felbontatni s ugyanekkor fog a csödválasztmány ezek felett dönteni. esetleg intézkedni a csödtömögnek folytatólag megtartandó szóbeli verseny útján történendő értékesítése iránt.

Később beérkező ajánlatok nem fognak figyelembe vétetni.

Az ajánlat csak az ajánlatot tevőre nézve kötelező feltétlenül, s a meny nyiban az ajánlattevő ajánlatát visszavonná, ugy a letett ovadékat a csödtömög javára elveszti; a csödválasztmány ellenben fentartja magának a jogot az ajánlatok felett szabadon határozni s a beérkező esetleges kedvezőtlen ajánlatok visszutasítása mellett a tömeget szóbeli verseny útján vagy más módon értékesíteni.

Szerencsen, 1900. október 1.

Dr. Altman Elek

ügyvéd,
mint a Beliczky István
csödtömög gondnoka.

Hirdetések

közvetételre legalkalmasabb
Zempléni vármegyének
legelterjedtebb lapja a
„Felsőmagyarországi Hirlap.”

Az Ország-Világ megrendelő-levele.

Alulírt czemmel megrendelem az **Ország-Világ**-ot, és kérem azt czimemre október hó 1-től szamitva rendszeresen megküldeni. Az esedékes évi előfizetési díjat, vagyis — koronát a mai postával postautalványon küldöm. Mint új előfizető mindasokiban a kedvezményekben részesülök, melyeket Önök hirdetnek. Az Almanachot kérem kártyasnyira ingyen megküldeni.

Lakás:

Névalírás.

U. p.:

Tessék ezt a szelvényt levágni és levelező-lapra ragasztva vagy levélben az Ország-Világ kiadóhivatalának, Budapest, V., Hold-utca 7. szám. beküldeni.

Javitásokat jutányos árban kifogástalanul eszközöl.

Disz- és igaz-lószerszámok, különleges ostorok, ostomyelekből nagy raktár

Landesmann Samu

szijgyártó és nyerges

SATORALJA-UJHELY. Rákóczy-utca. (Kis-piac)

Lovak ápolásához szükségeltető mindenféle különlegességek és eszközök.

Legfinomabb bőrszírok, kenőcsök, szappanok.

Vadászati eszközök nagy választékban

Nagy Képes Világtörténet

Képes diszmnü a művelt közönség számára.

ALPÁSSY ANTAL, BOROVSKY SAMU, FOGARASSY ALBERT, GERÉB JÓZSEF,
COLDSZIEHER IGNÁCZ, GYOMLAY GYULA, MIKA SÁNDOR

közreműködésével szerkeszti

MAR CZALI HENRIK

Mintegy 2500 szöveggéppel, 500 műmelléklettel, 60 színes műlappal
50 történeti térképpel, 8500 szövegoldallal.

A Nagy Képes Világtörténet czélja.

Jelen munkával az első nagy világtörténeti mű jelenik meg magyar nyelven. Terveiben, czéljában, eszközeiben, alakjában és terjedelmében egyaránt nagy és jelentős ez a vállalkozás. A magyar tudomány nyújtja a magyar közönségnek az élet könyvét, a világtörténetet. Nemzeti művelődésünk nézve fontos mozzanat ez. Egy régi hiány pótlása, egy régi szükség kielégítése, egy régi kötelesség teljesítése.

A Nagy Képes Világtörténet illusztrációi.

A Nagy Képes Világtörténet összes illusztrációi kizárólag egykoru vagy korhó ábrázolások lesznek. Képes mellékletei, történeti térképei, a szöveg közé nyomott rajzokkal és írásműveléssel a Világtörténet egy olyan kicsinyített történelmi múzeumot nyújtanak az olvasóknak, a minőt a maga valójában lehetetlen beszerezni. Ezek a nagy európai múzeumokból, családai és nyilvános könyvtárakból és levéltárakból, építészeti műemkekéről egybegyűjtött s a legnagyobb műszaki tökéletességgel reprodukált illusztrációk rendkívül emelik a mű becsét, az egésznek művészi értéket adnak.

Ez a tizenköt kötet a legfontosabb magyar könyvek közé tartozik. Ez a tizenköt hatalmas könyv arra való, hogy nemzetünk minden műveltségének tanítója barátja, tanácsadója, minden ur háznak ókossága legyen. A mű kiadására egyesült két könyvkiadó intézet bizalommal ajánlja, tehát nagy, magyar vállalatát a nagy magyar közönségnek.

Franklin Társulat
magyar irodalmi intézet és könyvnyomda.

Révai Testvérek
irodalmi intézet részvénytársaság.

Előfizető gyűjtők sziveskedjenek a kiadóhivatalhoz fordulni.